

Σύντομες Κριτικές 'Απόψεις για ένα πολύ επικίνδυνο βιβλίο^(*)

Κατά τὸ παρελθὸν ἔτος 2000, ἐκυκλοφόρησαν οἱ γνωστὲς ἐκδόσεις «Καστανιώτη» τὸ βιβλίο τοῦ ἾΑντριου Μάθιους : «**Πῶς νὰ γίνεις εὐτυχισμένος**», τὸ ὁποῖο ἐντάσσεται σὲ μία «Σειρὰ» σχετικῶν βιβλίων μὲ διεθνή ἀπίχνησι.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ, ὅπως καὶ ὅλα τὰ σχετικά πρὸς αὐτὸ, εἶναι ὄχι ἀπλῶς **ἀσυμβίβαστο** μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ **ἐπικίνδυνο**, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο δὲν γίνεται ἀμέσως καὶ σαφῶς κατανοητὸ ἀπὸ ἐκείνους πού στεροῦνται ὑγιῶν ἐκκλησιαστικῶν **κριτηρίων**, ὀρθοδόξων θεολογικῶν **προϋποθέσεων** καὶ γνησίων πνευματικῶν **ἐμπειριῶν**.

Ἔνας ἐπὶ πλέον λόγος, ἀρκετὰ σοβαρός, ὁ ὁποῖος συμβάλλει στὴν εὐκόλη ἀποδοχὴ τέτοιων βιβλίων ἀπὸ τὸν ἀνυποψίαστο ἀναγνώστη, εἶναι ἡ **ἄγνοια** τῆς θεωρητικῆς, φιλοσοφικῆς καὶ θεολογικῆς βάσεως τοῦ πολυμῶρφου ρεύματος τῆς «**Νέας Έποχῆς**», τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ σήμερα σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο μίαν ἀπὸ τὶς πλέον ἐπικίνδυνες ποιμαντικὲς προκλήσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Μίαν ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴν εἰσαγωγὴν στὰ θέματα τῆς «**Νέας Έποχῆς**» ἀποτελεῖ τὸ σχετικὸ βιβλίο πού ἔχει ἐκδόσει ἡ Ἱερὰ Μονὴ μας, παρὰ τὶς διάφορες ἀδυναμίες του.

Περαιτέρω, εἶναι ἀναγκαία, εἰδικὰ γιὰ τὴν προκειμένη περίπτωσι, ἡ μελέτη τῶν δύο πολὺν σοβαρῶν ἐργασιῶν τοῦ π. ἸΑντωνίου ἸΑλεβιζοπούλου (†): **α)** ἸΑποκρυφισμός, Γκουρούισμός, «**Νέα Έποχή**» (1990), καὶ **β)** ἸΑυτογνωσία, ἸΑυτοπραγμάτωσι, Σωτηρία (1991).

Τὸ δεύτερο βιβλίο: «**ἸΑυτογνωσία...**», εἶναι πολὺν σημαντικό βοήθημα γιὰ τὴν κατανόησι τοῦ ὑπὸ κρίσιν ἔργου τοῦ ἾΑντριου Μάθιους, διότι ἀνατέμνει μὲ ὀρθόδοξα κριτήρια τὴν «**φιλοσοφία**» τῆς «**Θετικῆς Σκέψεως**», ἀπὸ τὴν ὁποία εἶναι διαποτιζόμενο τὸ βιβλίο: «**Πῶς νὰ γίνεις εὐτυχισμένος**».

* * *

♦ **Μία πρώτη** παρατήρησι ἐπὶ τοῦ βιβλίου τοῦ ἾΑντριου Μάθιους εἶναι ὁ «**προκλητικὸς**» τίτλος του, τοῦλάχιστον γιὰ ἕναν Χριστιανό: «**Πῶς νὰ γίνεις εὐτυχισμένος**», ὁ ὁποῖος ὑπονοεῖ ὅτι, ἂν ἐφαρμοσθοῦν ὅλες οἱ «**συνταγὲς**» του, θὰ κατακτήσουμε τὴν εὐτυχία, στὴν ἐπίγεια βεβαίως διάστασί της.

α) Εἶναι ὅμως γνωστόν, ὅτι ἡ «**εὐτυχία**», ὑπὸ τὴν ἔννοια τῶν συνεχῶν ἐπιτυχιῶν στὴν ζωὴ καὶ τῆς ἀποφυγῆς τῶν θλίψεων, δὲν εἶναι μέσα στὴν προοπτικὴ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, οὔτε μᾶς ὑπεσχέθη αὐτὴν ὁ Κύριός μας ὡς ἐπίγειο ἰδανικό.

β) Ὁ Σωτῆρας μας εἶπε καὶ διαβεβαίωσε τοὺς Μαθητὰς Του: «*Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔξετε...*»· «*στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν*» (Ἰωάν. 1στ' 33· Ματθ. ζ' 14). Ἡ «**θλίψις**» ὅμως λαμβάνει πλέον ἄλλες διαστάσεις μέσα στοῦ φῶς

τῆς Ἀναστάσεως: *«Τὸν Σταυρόν Σου Χριστέ προσκυνοῦμεν, καὶ τὴν Ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν... ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ».*

γ) Οἱ «συνταγές» τοῦ βιβλίου οὐσιαστικά καλλιεργοῦν στὸν ἄνθρωπο τὴν ἀπεριόριστη πίστι στὶς δυνατοτήτες του (δαιμονική αὐτοπεποίθησις), μὲ τὶς ὁποῖες δῆθεν εἶναι δυνατόν νὰ κατορθώσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ εὐτυχίσῃ, χωρὶς τοῦτο νὰ ἀποτελῇ ἕνα δῶρο-χάρισμα τοῦ Θεοῦ στὸ πλάσμα Του. ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος – ὅπως διδάσκει ἡ **«Νέα Ἐποχὴ»** – δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν «Θεό», ἐφ’ ὅσον ἀρκεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν κρυμμένη «θεότητα» του καὶ νὰ ἀναπτύξῃ αὐτὴν στὸ ἔπακρον (αὐτο-πραγματώσις = αὐτο-θέωσις = εὐαγγέλιον τοῦ ὄφρους).

■ **Τὸ βιβλίον** δὲν ἀποκρύπτει τὸν **συγκρητισμὸ** του, βασικὸ δόγμα τῆς **«Νέας Ἐποχῆς»**, τὸ ὁποῖο θέτει τὸν Θεάνθρωπο στὸ ἴδιο ἐνδοκοσμικό-κτιστὸ ἐπίπεδο μὲ τοὺς «Μεγάλους Διδασκάλους» τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν συστημάτων:

«Οἱ μεγάλοι πνευματικοὶ διδάσκαλοι, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Βούδας, ὁ Μωάμεθ καὶ ἄλλοι, μᾶς δίδαξαν...» (σελ. 110).

Ἄλλωστε ἡ «ἀνατολικὴ φιλοσοφία τοῦ Ταο» προτείνεται ὡς «ὄδηγός», προκειμένου νὰ μάθουμε *«νὰ ἐργαζόμαστε μὲ τὴν Ἐσωτερικὴ Φύση μας»* (σ.ήμ.: τὴν «θεότητα» μας) *«καὶ μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους ποὺ ἐνεργοῦν γύρω μας»* (σελ. 172-173).

◆ **ἽΟ Ἄντριου Μάθιους** μᾶς διδάσκει τὴν ἀνατολικὴν δοξασία τῶν ἀενάων **Μετεμψυχώσεων/Μετενσαρκώσεων**, βασικώτατο ἐπίσης δόγμα τῆς **«Νέας Ἐποχῆς»**:

«Οἱ ζωές μας πάντα θὰ κινουῦνται σὲ κύκλους ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ὁ παγκόσμιος νόμος» (σελ. 162).

■ **Ἄντι** γιὰ τὸν Προνοητὴ Θεό, ὁ Ὅποῖος φροντίζει μὲ ἀγάπη γιὰ τὴν Δημιουργία Του, ὑπάρχουν – κατὰ τὸν **Ἄντριου Μάθιους** – οἱ ἀπρόσωποι **«Νόμοι τῆς Φύσης»** (σελ. 159 ἔ.), στοὺς ὁποίους ἀνήκουν καὶ οἱ **«σκέψεις»** μας, ἐπομένως: *«εἶστε ἡ αἰτία τῶν ὄσων συμβαίνουν στὴ ζωὴ σας. Εἶστε ἡ αἰτία μὲ τὶς σκέψεις σας».*

Συμπέρασμα: ὅταν «φτιάξουμε» τὶς σκέψεις μας (αὐτο-πραγματώσι), δημιουργοῦμε τὴν «πραγματικότητα» μας, διότι *«οἱ σκέψεις εἶναι πραγματικὲς δυνάμεις»...*

◆ **Πολὸ** χαρακτηριστικὴ ἐνότητα τοῦ βιβλίου, ἡ ὁποία ἐκφράζει σαφέστατα ὅλη τὴν «φιλοσοφία» ποὺ τὸ διαπερνᾷ, δηλαδὴ τὴν **«Θετικὴ Σκέψη»** – **«Δύναμη τῆς Σκέψης/Νοῦ»**, εἶναι ἡ ἐνότις: *«Ὁ Νόμος τῆς Ἑλξης»* (σελ. 94 ἔ.): *«Τὸ μυαλό σας εἶναι ἕνας μαγνήτης καὶ ἔλκει αὐτὰ ποὺ σκέφτεστε».*

Ἐπομένως: *«Σκέψου καὶ γίνε πλούσιος»!*... κ.ο.κ.

■ **Σχετικὸ** καὶ ἀλληλένδετο μὲ τὴν **Μετεμψύχωση/Μετενσαρκώσει** εἶναι τὸ **«Κάρμα»**, δηλαδὴ ἡ ἠθικὴ ἐνέργεια ποὺ δῆθεν ἀπορρέει ἀπὸ τὶς ἐπιλογές μας, ὥστε – ἐντελῶς μηχανικὰ καὶ χωρὶς θεῖα ἐπέμβασι – νὰ ἐπηρεάζωνται ἀνάλογα οἱ ἐπόμενες ζωές μας.

Τὸ **«Κάρμα»** εἶναι θεμελιῶδες δόγμα τῆς **«Νέας Ἐποχῆς»**, προερχόμενο καὶ

αὐτὸ ἀπὸ τὸν Ἰνδουϊσμό, καὶ «ἐκμεταλλευτόμενο» ἀκόμη καὶ χριστιανικὲς ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες παρερμηνεύονται δεινῶς.

Στὸ ὑπὸ κρίσιν βιβλίον ὑπάρχει ἡ ἐνδεικτικὴ ἐνότης: **«Ὁ Νόμος “ὅ,τι σπέρνεις θὰ θερίσεις”»** (σελ. 129 ἑ.), ὅπου μᾶς δίδεται ἡ διαβεβαίωσις, ὅτι «*στη διευθέτησιν τῆς ζωῆς*» μας «δὲν ὑπάρχει κανένα τυχαῖο στοιχεῖο, ἀλλὰ ὅλα εἶναι **ἀποτέλεσμα ἐνὸς ἀπαράβατου νόμου**»· «*τὸ σύμπαν εἶναι δίκαιο. Παίρνουμε ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτὰ πού δίνουμε*», δηλαδὴ δὲν μᾶς δίδει ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης Του, ἐφ’ ὅσον λειτουργεῖ ὁ «*ἀπαράβατος*», «*ἀπρόσωπος*» καὶ «*μηχανικὸς*» Νόμος τοῦ «*Κάρμα*»: **ὅ,τι σπείραμε δῆθεν στὶς προηγούμενες ζωές μας, θερίζουμε τώρα...**

→ **Οἱ ἐνδεικτικὲς καὶ μόνο αὐτὲς ἀναφορές**, ταπεινῶς φρονοῦμε, ὅτι βοηθοῦν νὰ κατανοηθῇ, ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ **Ἄντριου Μάθιους**, ἔστω καὶ ἂν περιέχῃ ὠρισμένα στοιχεῖα ὄντως χρήσιμα (μέλι ἀνάμικτο μὲ δηλητήριο...), καλλιεργεῖ ἕνα φρόνημα καὶ ἕνα ἦθος πού ἀθόρυβα καὶ σταδιακὰ ἀλλοτριώνουν τὸν ἀνυποψίαστο ἀναγνώστη ἀπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν ἐν Χριστῷ ἀντίληψιν τῆς ζωῆς, μὲ ὅ,τι βεβαίως τοῦτο συνεπάγεται (καὶ πλῆθος ψυχολογικῶν προβλημάτων...). □

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 305/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2001, σελ. 94-95.